

als het kwade mij genaakt...

Gertje van de boerderij en Domi van de pastorie zijn groote vrienden. Domi is Gertjes verkleinnaam voor dominee.

Zóó sprak hij, toen hij nog 'n hummel was; nu is hij vijf jaar en groot, op den rand van school en maatschappij. Nog een tijdje kan hij vagabondeeren en fantaseeren, dan wordt hij tot orde en werkelijkheid gebracht, dan leert hij reëel denken en hij zal ontdekken, dat zijn twee vrienden, Domi en het haantje van den toren niet alles weten wat tusschen hemel en aarde is.

Maar nu is 't leven nog paradijs, een bloeiend paradijs. De boomen staan zwaar besneeuwd van appelbloesem en boven de boomen is het haantje, het blinkende haantje op de torenspits.

Wanneer Gert gaat slapen, staat hij eerst voor 't raam. Hij houdt een avondgesprek met 't haantje. Je hoort hem niet, zijn lippen bewegen nauwelijks. Maar dat hoeft ook niet, want het haantje heeft geen men-

schenooren noodig om Gert te verstaan.

Het gaat zóó: Gert praat met de oogen en zoo vliegen zijn gedachtenvragen naar boven. Het haantje draait, vlugger of minder vlug: dat is het wederwoord.

„Haantje,” zegt Gert vanavond, „ik heb een lijsternest gevonden. Je weet wel, bij de zwarte schuur van Domi.”

't Haantje blijft onbeweeglijk. Daar liggen twee takkebossen op elkaar en in 't bovenste zit 't nest.

Een kleine wenk van de torenspits. Gert gaat verder. „Nee, 't is niet gevaarlijk, want 't zit er diep in; vier blauwe eitjes. En ik heb er den heelen dag op gepast. Domi zegt: niet gaan kijken. Ik ben er maar twee keer geweest. Hij is niet bang voor mij.”

't Haantje zwenkt en flikkert...

„Nee, zegt Gert, de katten kunnen 't nest vast niet vinden. Er staat een klein appelboompje naast vol bloemen en dat hangt er over. Domi past ook op.”

't Haantje vindt de bewaking niet afdoende: de nacht komt immers. „Ja, vannacht,” zegt de jongen, „dàn moeten ik en Domi slapen.”

't Haantje draait luchtig, alsof het met een voorstel komt.

„Ja,” zegt Gert blij, „dat is mooi. Jij bent altijd wakker, zegt domi; pas er dan maar goed op vannacht. Je weet wel, bij de zwarte schuur en 't boompje met de bloemen.”

Gert wordt bij de hand genomen en naar zijn bed gebracht. Moeder en Gert murmelen samen, een diepere stem en een hooge; op en neer gaat de klank van 't avondgebed en duidelijk zegt Gert de regels, die hij 't beste kent:

Goede God, die altijd waakt,
wil mij in Uw gunst bewaren
als het kwade mij genaakt....

De nacht hangt dicht over boomgaarden en tuinen; de sterren bloeien schaars in de donkere lucht. 't Is een Meinacht, die groei geeft. Geur stroomt van al de bloesemende takken in de hoven rondom, ook in Domi's tuin.

Cliché Rotterdamsche Lloyd

Venetie

't Kleine boompje tegen de zwarte schuur bij de takkebossen dekt 't geheim van de lijsters; rosig-witte bloemen boven de blauwgroene eitjes.

't Haantje op de spits is rustig; het kijkt al te weinig in de richting waar het waken moet.

Gert slaapt, Domi slaapt. Haantje, nu moest je waken, want er is een groote rat. Hij woont op het kerkhof en houdt van nachtwandelingen.

Domi weet 't niet, maar iederen nacht sluipt hij bij de goot de zwarte schuur binnen. Daar vindt hij veel hout en tuinzaden, daar is op de vliering een geheimzinnig gekrabbel van nestelende vogels achter de pannen.

Opwindende nachtfeesten heeft de rat er gevierd, maar wie komt op die oude vliering om het uit te vinden?

Vannacht glijdt weer die langstaart met zijn nijldige snuit naar binnen. En waarom wijkt hij nu van zijn gewoonte af om naar boven te gaan?

Hoe weet hij nu van die takkebossen aan den tuinkant, wat heeft hij nu aan die onnoozele eitjes? —

In den morgen wandelt Gert door Domi's tuinhek. Hij gluurt voorzichtig of Domi's ontbijt is afgeloopen. Zijn oude vriend wenkt, dat hij maar vast aan de rondwandeling moet beginnen.

Gert heeft vanmorgen geen haantje geraadpleegd; dat tweegesprek is voor den avond, de morgensamenpraak is voor Domi.

Nu gaat hij fluitend naar den achtertuin. Hij snuift de morgengeur van vochtig gras en Meibloemen. Een enkel bloesempje dwarrelt naar beneden en blijft in zijn haren hangen. De vinken slaan geweldig; geen lijstergefluit.

Met een wijden boog wandelt Gert naar de takkebos. 't Lijkt alles net als gister, ze liggen nog precies zoo gestapeld. 't Kleine boompje is misschien nog voller, nog blanker geworden in den nacht.

Gert gaat op de teenen, een lachje in de oogen. — Nou snap ik jullie net even op je nest. Wees maar niet bang voor Gert! —

Even dwaalt zijn blik naar den grond, daar ligt een blauw-groen dopje, opengebrosen en leeg. 't Is niets meer; een vernield ding. En verderop nog een . . .

Hij staat stil met een star gezichtje. Hij bukt zich en roert met zijn vinger aan het verscheurde dopje, een blik naar de takken.

Eerst langzaam, alsof de schrik in zijn beenen zit, dan met een vaart rent hij naar de pastorie.

„Domi, Domi, kom toch gauw!”

Domi is nog niet klaar, maar hij ziet den angst in Gerts oogen.

Dan maar eerst mee; en 't stottert uit Gertjes mond, wat hij heeft gezien.

„Hoeveel eitjes waren er, Gert?” zegt Domi. „Hier liggen maar twee.”

Hij buigt zich over de takken; daar is er nog één vernield en in 't nestje ligt 't laatste gedeukte eitje.

Droevig kijken de beide vrienden in 't verstoorde nest. 't Meiboompje heeft alles beleefd, maar 't zegt niets en bloeit maar en geurt.

„'t Is die leelijke rat van de vliering,” zegt de tuinman, die juist komt werken. „Als ik 'm te pakken krijg, Gert, dan gaat hij dood.”

Gert is zwijgzaam. Domi neemt hem mee voor de rondwandeling.

Wat zal hij den jongen vertellen? Hij heeft juist de morgenkrant gelezen. Dood en verderf, roof en overval, geen recht voor de zwakken.

Hij zal er Gertjes kleine hart niet mee verontrusten.

„Die rat,” zegt Domi, „die ouwe roover, hé Gert?”

Ja, knikt Gert benepen.

„Maar 't waren gelukkig de eitjes nog maar,” zegt Domi; „'t waren de jonkies niet.”

't Licht een beetje in Gerts oogen. En Domi's stem klinkt vertrouwd:

„Ze gaan natuurlijk weer een ander nestje bouwen op een veiliger plaats en dan weer eitjes leggen.”

„En kan de rat daar niet komen?”

„Ze bouwen nu wel hoog genoeg,” zegt Domi, „lijsters hebben immers vleugels van onzen lieven Heer gekregen en ratten niet. 't Komt wel weer goed met 't lijsternest.”

Gerts gezicht klaart op. Ja, die vleugels, daaraan had hij niet gedacht.

't Is of de zon in den hof weer helderder gaat schijnen. De vogels zingen, ook een lijster fluit vol en rond.

„Zou hij dat wezen?” vraagt Gert.

„Misschien wel,” zegt Domi, „ik wed, dat hij al weer aan 't bouwen is.”

Gert komt niet meer bij de takkebos; daar is gevaar. Die groote rat! Je kunt 't nooit weten.

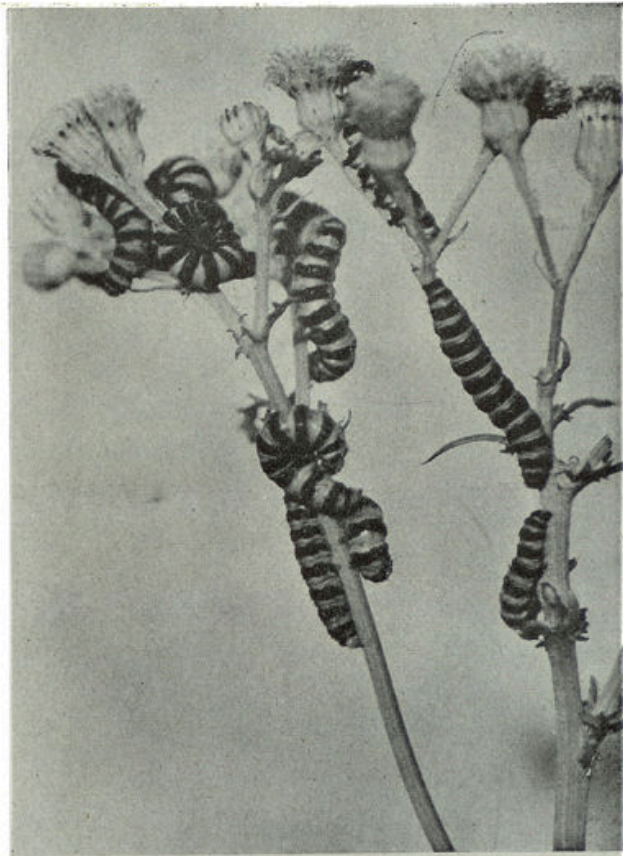
En Gert is de teleurstelling en den schrik van den morgen ook niet vergeten, maar hij gelooft aan 't herstel der dingen en is getroost.

's Avonds praat hij niet zoo lang met 't onbetrouwbare haantje. Waaron heb je niet beter opgepast, zeggen zijn oogen. En 't haantje kijkt heel niet in zijn richting. 't Geeft ook niet; Gert weet best, dat 't maar een spelletje is met 't haantje. Weer komt moeder hem halen en brengt hem naar bed. En weer klinken twee stemmen, dieper en hooger, nu duidelijker te verstaan:

'k Leg mij om te slapen neder,
Goede God, die altijd waakt,
Wil mij in Uw gunst bewaren
Als het kwade mij genaakt.
Ach, vergeef mij al mijn zonden
Dan leg ik mijn hoofdje neer,
Dan doet dood noch hel mij vreezen,
Want Gij zijt mijn heil, o Heer. . . .
Zachter en zachter klinken de stemmen.

Daar ligt hij toegedekt, veilig ingehuld in 't gebedje met de moeilijke, zware woorden. Al begrijpt hij niet alles, 't is hem toch zoo vertrouwd en veilig en hij slaapt in, vast verzekerd dat geen rat hem en de lijsters vannacht zullen deren.

A. Norel—Straatsma

Rupsen van de St Jakobsvlinder op St Jakobskruiskruid